

Františkovo slovo

č.16

Papež: Nemocní a postižení se mohou stát oporou pro ostatní

Neshody existovaly již v prvotní církvi

Papež František: K čemu lne naše srdce?

František: Ježíšův pokoj je Osoba - Duch svatý

Papež k biskupům Itálie: Vrátit se k podstatnému

Papež: V Božích očích je člověk tím nejkrásnějším a nejlepším z celého stvoření

Papež František kázal o radosti

Výběr a výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež: Nemocní a postižení se mohou stát oporou pro ostatní

Vatikán. Papež František se dnes setkal se členy italských hnutí *Mlčenlivých dělníků kříže* a *Střediska dobrovolníků utrpení* u příležitosti stého výročí narození jejich zakladatele bl. Luigi Novareseho. Přibližně 5 tisíc členů těchto hnutí věnujících se nemocným a postiženým lidem, včetně asi 350 lidí upoutaných na invalidní vozík, přijal papež ve vatikánské aule Pavla VI.:

„*»Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni« (Mt 5,4). Tato prorocká slova vztahuje Ježíš na situaci pozemského života, která se nikomu nevyhne. Někdo pláče, protože se mu nedostává zdraví, jiný proto, že je osamocený nebo nepochopený... Důvodů utrpení je mnoho. Ježíš na tomto světě zakusil utrpení a ponížení. Posbíral lidské bolesti, přijal je ve svém těle a prožil je až do dna jednu po druhé. Poznal všechny druhy bolestí, morální i fyzickou, zakusil hlad a námahu, hořkost nedorozumění. Byl zrazen a opuštěn, bičován a ukřižován.*

„*Blahoslavenstvím plačících Ježíš nemínil prohlašovat, že nepříznivá a tíživá situace, je štěstím. Utrpení není hodnotou samo o sobě, nýbrž realitou, ke které nás Ježíš učí zaujímat správný postoj. Existují totiž správné i pomýlené způsoby prožívání bolesti a utrpení. Pomýlené je prožívat bolest pasivně, netečně a rezignovaně. Také postoj vzpírání a odmítání není správný. Ježíš nás učí přijímat tuto životní realitu s důvěrou a nadějí a vkládat Boží a bliženskou lásku také do utrpení. Láska proměňuje všechno.*“

Papež František pak připomněl blahoslaveného Luigi Novareseho, který se věnoval postiženým a nemocným a vychovával je k doceňování vlastního utrpení v kontextu apoštolského nasazení plného víry a lásky k druhým.

„*Vždycky říkával: »Nemocní se musí považovat za tvůrce svojí apoštolské činnosti«. Postižený či nemocný člověk se může stát oporou a světlem pro ostatní trpící a proměňovat prostředí, ve kterém žije. Tímto charismatem jste pro církev darem. Vaše utrpení, jako Ježíšovy rány jsou na jedné straně pro víru pohoršením, ale na druhé jejím potvrzením, znamením toho, že Bůh je věrný, milosrdný a potěšuje. Sjednocení s Kristem, jste „aktivními podměty díla spásy a evangelizace“ (Christifideles laici, 54). Budte nablízku trpícím ve svých farnostech jako svědkové Vzkříšení. Tak obohatíte církev, podílejte se na poslání pastýřů modlitbou a obětováním svého utrpení také za ně.*“

Řekl papež František v závěru dnešní audience pro členy jednoho piemontského katolického hnutí.

Angelus

18.5.2014

Neshody existovaly již v prvotní církvi

Dobrý den, drazí bratři a sestry,

Dnes nám čtení ze Skutků apoštolů ukazuje, že také v prvotní církvi se objevují první napětí a první neshody. V životě konflikty existují, problémem je, jak jim čelit. Až do té doby byla jednota křesťanské obce favorizována příslušností k jedinému etniku a jediné kultuře, té židovské. Jakmile se však křesťanství, které je určeno všem národům, otevírá řeckému kulturnímu prostředí, zmizí tato homogenita a vznikají první těžkosti. Tehdy se vzrůstá nespokojenost, objevují se stížnosti, mluví se o zvýhodňování a nerovném zacházení. A děje se to i v našich farnostech! Pomoc komunity lidem v nouzi – vdovám, sirotkům a chudým vůbec – jako by privilegovala křesťany hebrejského původu oproti těm ostatním.

Tváří v tvář tomuto konfliktu se tedy apoštolové chopí situace, svolají širší shromáždění učedníků a společně o této otázce diskutují. Všichni. Problémy se totiž nevyřeší tím, že se bude dělat jako by neexistovaly! Je krásná tato konfrontace mezi pastýři a ostatními věřícími! Dojde se tak k rozdělení úkolů. Apoštolové učiní návrh, který všichni přijmou: oni se budou věnovat modlitbě a službě Slova, zatímco sedm mužů, jáhnů, bude sloužit při stole chudým. Těch sedm nebylo vybráno proto, že byli odborníky na podnikání, nýbrž proto, že byli poctiví a měli dobrou pověst, byli plni Ducha svatého a

moudrosti. A byli ustanoveni k této službě vkládáním rukou apoštolů. A tak se od oné nespokojenosti, oněch stížností, řečí o zvýhodňování a nerovném zacházení dojde k řešení. Konfrontací, diskusí a modlitbou se v církvi řeší konflikty. Konfrontací, diskusí a modlitbou; v jistotě, že řeči, závist a žárlivost nemohou nikdy vést ke svornosti, harmonii a pokoji. Také zde Duch svatý dovršil očekávání, což nám umožňuje chápat, že ponecháme-li vedení Duchu svatému, dovede nás k harmonii, jednotě a respektování různosti darů a talentů. Rozuměli jste dobře? Žádné klevety, žádná závist a žárlivost. Jasně? (aplous)

Panna Maria kéž nám pomáhá být poddajnými Duchu svatému, abychom dovedli vzájemně se mít v úctě, stále hlouběji se sbližovat ve víře a lásce a mít otevřené srdce pro potřeby bratří.

19.5.2014

Papež František: K čemu lne naše srdce?

Vatikán. Křesťan má mít srdce, které kotví v Duchu svatém a nikoli se vrtět od jednoho ke druhému – zdůraznil dnes papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Papež se zaměřil na sv. Pavla, který – jak řekl – byl schopen hlásat evangelium bez ustání, protože jeho srdce mělo stálost v Duchu svatém.

Jaké je naše srdce? Papež se ve svém kázání zamýšlel nad „hnutím a stálostí“ srdce křesťanů. Podnět si vzal z prvního čtení ze Skutků apoštolů (14,5-18), kde můžeme obdivovat evangelizační nasazení svatého Pavla, jenž „měl srdce stálé, ale v ustavičném pohybu“. Apoštol národů jde z Ikónia, kde se jej snažili zabít, ale nestěžuje si kvůli tomu. Jde a dál šíří evangelium v Lykaonii a jménem Páně tam uzdraví chromého. Dojde k tomu, že pohané, kteří vidí tento zázrak, mají za to, že Pavel a Barnabáš jsou bohové, kteří sestoupili na zem, totiž Zeus a Hermes. Pavel je jen s námahou přesvědčil, že jsou lidmi, podotkl papež. V takovýchto lidských peripetích se ocitl Pavel:

„I my jich máme spousty, každý jsme součástí četných událostí, které nás vedou od jednoho ke druhému. Ale prosili jsme o milost mít srdce stálé jako Pavel, který si nestěžuje na pronásledování, ale jde do jiného města a tam začíná kázat. Uzdraví nemocného, protože si uvědomí, že onen muž má dostatek víry, aby byl uzdraven. Potom uklidňuje onen nadšený zástup lidí, kteří mu chtějí přinést oběť, a hlásá jazykem jejich kultury, že existuje jenom jediný Bůh. Jedno za druhým.. A vychází to ze stálého srdce.“

„Kde bylo Pavlovo srdce?“ – tázal se dále František – když prochází tolika změnami v tak krátké době a adekvátně čelí všem těmto situacím? V evangeliu (Jan 14,21-26), pokračoval papež, nám Ježíš říká, že Duch svatý, poslaný Otcem, nás „naučí všemu“ a „připomene všechno“, co nám On řekl. Pavlovo srdce tedy „kotví v Duchu svatém, v daru, který nám seslal Ježíš. A my všichni – podotkl dále papež – chceme-li ve svém životě najít stálost, musíme jít k Němu. On je v našem srdci, přijali jsme Jej ve křtu. Duch svatý nám dává sílu, dává nám tuto stálost, abychom se mezi různými příhodami ubírali životem dál. Ježíš – dodal papež – nám říká o Duchu svatém dvě věci: naučí nás všemu a připomene nám všechno. A právě to činí se svatým Pavlem, kterého učí a připomíná mu poselství spásy. Duch svatý dává jeho srdci stálost:

„Tento příklad nám umožňuje položit si otázku: Jaké je moje srdce? Je srdcem, které se podobá tanečnickovi, který se vrtí sem a tam, nebo motýlovi, kterému se dnes líbí to a příště ono... je stále v pohybu? Je srdcem, které se děsí životních událostí, skrývá se a má strach svědčit o Ježíši Kristu? Je srdcem odvážným anebo bázlivým a vždy hledajícím úkryt? O co se stará naše srdce? Jaký je poklad, ke kterému naše srdce přilnulo? Je srdcem kotvícím u tvorů, v problémech, které všichni máme? Je srdcem kotvícím v každodenních bůžcích anebo srdcem kotvícím v Duchu svatém?“

Prospěje nám, zeptáme-li se, v čem je stálost našeho srdce – řekl dále papež. A také budeme-li uchovávat v paměti různé události, které se nám denně přihodí: doma, v práci, s dětmi, se sousedy, se spolupracovníky – se všemi:

„Nechám se každou z nich unést nebo k nim přistupuji se stálým srdcem, které ví, kde je? Jediný, kdo

udělí stálost našemu srdci, je Duch svatý. Prospěje nám, budeme-li myslet na to, že máme od Ježíše krásný dar: Ducha síly a rady, který nám uprostřed každodenních událostí pomáhá jít vpřed. Učiňme dnes toto cvičení a zeptejme se, jaké je naše srdce: stálé či nestálé? A je-li stálé, tak v čem? Ve věcech nebo v Duchu svatém? Prospěje nám to."

20.5.2014

František: Ježíšův pokoj je Osoba - Duch svatý

Vatikán. Kdo přijme Ducha svatého do svého srdce, obdrží trvalý a nekonečný pokoj. Na rozdíl od toho, kdo si volí, že bude „povrchně“ důvěřovat klidu, který nabízejí peníze a moc. Takto by se dalo shrnout učení papeže Františka ze dnešní ranní homilie, kterou pronesl v Domě svaté Marty.

Pokoj, který dávají věci – peníze, moc a marnivost – a pokoj, pocházející od Osoby, Ducha svatého. Prvnímu typu pokoje stále hrozí ztráta – dnes jsi boháč a něco znamená, zítra už ne. Onen druhý pokoj nikdo „nemůže vzít“, protože je to pokoj definitivní. Papeže Františka ke dnešnímu kázání podnítilo čtení z Janova evangelia (14,27-31a), ve kterém Ježíš před blížícím se utrpením a odchodem ohlašuje učedníkům: „Svůj pokoj vám dávám“. Je to pokoj, podotkl papež, který je naprosto odlišný od pokoje, který nám dává svět. Pokoj světa je poněkud povrchní, poskytuje určitý klid a také jistou radost, avšak pouze do určité míry.

„Kupříkladu nám (svět) nabízí pokoj v bohatství. Někdo řekne: „Ale já jsem v klidu, protože jsem si všechno na celý život zařídil a už nemusím mít starosti“. Takovýto pokoj nám dává svět. Nestaráš se, nebudeš mít problémy, protože přece máš dost peněz...To je pokoj, plynoucí z bohatství. Avšak Ježíš nám říká, abychom tomuto pokoji nedůvěřovali, protože, jak realisticky podotýká, může přijít zloděj a o majetek nás obrát. Pomyslete na poklad, který jednou zreziví.(srov. Mt 6,19-21). Co to znamená? Může přijít krach na burze a všechny tvé peníze se rozplynou! Není to jistý pokoj, je to pokoj povrchní a dočasný."

Totéž rozčarování působí další dva druhy světského pokoje, zvažoval dále papež František. Pokoj, který dává moc, rovněž není pravý pokoj. Obere tě o něj státní převrat. Pomyslete, dodal, jak to dopadlo s Herodovým pokojem. Když mu mudrci řekli, že se narodil král Izraele, byl jeho pokoj ten tam. Anebo pokoj, který vychází z marnivosti a který papež František označil jako „pokoj příznivých okolností“, protože „dnes si tě váží a zítra tě budou urážet“. Stejně jako Ježíše od Květné neděle do Velkého pátku. Pokoj, který dává Ježíš, má však zcela jinou podstatu.

„Ježíšův pokoj je Osoba, je to Duch svatý! Ještě v den svého zmrtnýchvstání Ježíš přichází do večeradla a jeho pozdrav zní: „Pokoj vám. Přijměte Ducha svatého“. To je Ježíšův pokoj – je to Osoba a velký dar. A když je v našem srdci Duch svatý, nikdo nám pokoj nemůže vzít. Nikdo! To je pokoj konečný! V čem spočívá náš úkol? Uchovávat tento pokoj. Chránit ho! Tento pokoj je obrovský, není to můj pokoj, ale pokoj jiné Osoby, která mi ho dává. Osoby, která je v nitru mého srdce a celý život mne doprovází. Tento pokoj mi dal Pán."

Tento pokoj dostáváme křtem a biřmováním, ale zejména „jej dostáváme tak, jako když dítě dostává dárek“, „bezpodmínečně a v otevřenosti srdce“. Ducha svatého si máme hlídat, aniž bychom ho uvěznili v kleci, a máme tento „velký Boží dar“ prosit o pomoc, doporučil papež.

„Jestliže máte tento pokoj Ducha, máte-li Ducha ve svém nitru a jste si toho vědomi, ať se vaše srdce nechvěje a neděsí. Jste v bezpečí! Pavel říká, že musíme projít mnohým soužením, abychom vstoupili do Božího království. Každý z nás má tolik trápení, většího či menšího..."Ať se však vaše srdce nechvěje a neděsí" – v tom spočívá Ježíšův pokoj. Přítomnost Ducha působí, že naše srdce přebývá v pokoji. Není umrtvené, nýbrž je v pokoji. Je si všeho vědomé, ale zůstává v pokoji – onom pokoji, který nám dává pouze Boží přítomnost."

Papež k biskupům Itálie: Vrátit se k podstatnému

Vatikán. Papež František osobně zahájil plenární zasedání Italské biskupské konference. Jde o historicky první vystoupení papeže v této roli. Zahajovací řeč byla obvykle vyhrazena předsedajícímu kardinálovi, papežské poselství pak přicházelo na závěr zasedání.

Petrův nástupce, který je zároveň italským primasem, ve své zatím vůbec nejdelší, více než půl hodinové promluvě vybízel k překonání ambicí plodících sektářské manýry a škatulkování. Mezi biskupy má vládnout jednota a svobodná diskuse. Požaduje po pastýřích církve „prostotu životního stylu“ a „blízkost lidem“.

Hned v úvodu František odmítl povrchní rozdělování episkopátu sugerované tiskem:

„V jedněch novinách se psalo o členech prezidia biskupské konference: „ten je papežův člověk, tamten není papežův člověk, tenhle ten je...atd.“ Všech těch pět, šest členů prezidia přece jsou papežovi lidé! – budeme-li mluvit tímto „politickým“ jazykem.... My se ale máme řídit jazykem společenství. Tisk je občas příliš invenční, ne?“

Italská biskupská konference bude během jarního plenárního zasedání diskutovat o změně statut, zejména pokud jde o volbu jejího předsedy, doposud jmenovaného papežem. František už dříve naznačil, že chce nechat rozhodnutí na biskupech samých. Jak zdůraznil, sám přichází na toto shromáždění připraven řadou návštěv na italském území, mnoha osobními rozhovory. Ve třech bodech pak předkládá podněty k zamyšlení nad biskupskou službou. V prvním uvažuje o biskupech jako pastýřích církve, která je společenstvím Zmrtvýchvstalého:

„Víra, bratři, je živou pamětí na setkání, živé ohně Slova, které utváří službu a pomazává celý náš lid; víra je pečeti vloženou na srdce. Pokud ji pastýř nestřeží, pokud nežije vytrvalou modlitbou, je vystaven nebezpečí stydět se za evangelium a nakonec vymění pohoršení kříže za světskou moudrost. Pokušení, která usilují o zatemnění primátu Boha a jeho Krista, je v životě pastýře celá řada: od vlažnosti, jež končí v průměrnosti, po hledání klidného života bez sebezáporu a oběti...“

Pastorační uspěchanost, lenost, spoléhání jen na vlastní síly a struktury, jsou z dalších nešvarů, před nimiž papež varuje. Pokud se vzdálíme Ježíši Kristu, naše slova a činy budou sterilní. Naše plány mohou být dobré, ale naše naděje spočívá jinde – v Pánově Duchu, který rozšiřuje horizonty našeho poslání. František proto vybízí k neúnavnému hledání Pána a k umění nechat se hledat Jím samým v tichosti a naslouchání usebraném v modlitbě:

„Hledme upřeně na Něho, střed všeho času a dějin, připravujeme místo jeho přítomnosti v nás. On je počátek a základ, který naše slabosti zahaluje milosrdenstvím a všechno proměňuje a obnovuje. Pán je tím nejvzácnějším, co jsme povoláni předávat našim lidem, které nesmíme nechat napospas lhostejné, ne-li přímo zoufající společnosti. Z Něho žije každý člověk – i kdyby o tom nevěděl.“

Jsmo pastýři Církve, která je Pánovým tělem – zdůrazňuje František v druhé části svého zamyšlení a ptá se: cítím se rovněž synem této církve? Umím za ni děkovat, nebo vidím pouze defekty a nedostatky? Jsem připraven pro ni trpět?

Papež žádá po biskupech, aby přijali svou roli jako dar a odpovědnost, jako povolání k jednotě. To vše vyžaduje odklon od veškerých světských zájmů, od marností a rozbrojů. Vyžaduje to otevřené, soucitné srdce, které druhého považuje za lepšího než sebe sama.

„Chybějící nebo chatrná jednota je zdrojem největšího pohoršení, herezí, která znetvořuje Pánovu tvář a trhá jeho církev. Nic nemůže ospravedlnit rozdělení, lepší je ustoupit, vzdát se, ba být připraven snášet zkoušku nespravedlnosti než trhat jedinou tuniku a pohoršovat svatý lid Boží.“

Říká papež František slovy Pavla VI. (19.5.1974, Promluva na závěr biskupského synodu o rodině) a varuje před pokušením hledat vlastní prospěch mimo společenství, varuje před pomluvami a polopravdami, před „litaniemi stížností“, před ukvapeně posuzující tvrdostí i laxismem, ale také před

užíráním se žárlivostí, slepotou způsobenou závistí, ambicí plodící škatulkování a sektářské způsoby – jedním slovem před posedlostí sebou samým. Papež dále zmiňuje dvě další extrémní pozice: útek k minulosti v hledání ztracené jistoty a apriorní konstatování jednoty, které nevidí různost a snižuje tak význam darů, jimiž Duch udržuje svou církev mladou a krásnou.

„Nejúčinnější protilátkou na tato pokušení je zkušenost církevního společenství, která pramení z jediné Eucharistie, ze síly její soudržnosti, jež je zdrojem bratrství, vstřícnosti odpuštění a možnosti kráčet společně (...) Eucharistická spiritualita nás volá k spoluúčasti a kolegiálně, a odtud k pastoračnímu rozlišování založenému na dialogu, hledání a na námaze společného uvažování.“

V souvislosti s tím papež opět slovy Pavla VI. zmínil Druhý vatikánský koncil jako „milost“, „jedinečnou a blahodárnou příležitost“, „vrchol hierarchické a bratrské lásky“, „hlas duchovnosti, dobroty a pokoje pro celý svět“, „svobodnou a širokou možnost hledání, diskuse a projevu“.

„A to je při shromáždění důležité. Každý říká bratřím zpříma, co cítí. Tak je budována církev. Nestydět se mluvit. Toto je způsob, kterým má biskupská konference dávat životní prostor společenství a sloužit jednotě v doceňování i těch nejmenších diecézí.“

Papež dále klade biskupům na srdce péči o kněze. Dbejte na to, aby vaše kontakty nekončily u účetnictví, vybízí papež. Stejně tak mají dbát na rozvoj řeholního života, který nesmí ztrácet dimenzi radostného svědectví, a pečovat o růst zodpovědnosti laiků. Závěrem papež upozorňuje na pokušení, která mohou brzdit růst Božího království, tentokrát jmenuje rozdělávání na „naše“ a „ty druhé“, uzavírání se ve vlastních problémech či setrvávání výhradně ve svém prostředí a ponechávání světa napospas jemu samému:

„Církev je ožívána něčím zcela jiným. Žije neustálou konverzí ke Království, které hlásá a jehož je závdavkem a příslibem. Království, které je a které přichází a vymyká se jakékoli vyčerpávající předběžné definici. Království, které je vždy větší než naše schémata a kalkulace anebo – řečeno možná jednodušeji – je natolik nepatrné, pokorné a skryté v člověčenství, že uvolňuje své síly podle kritérií Boha, kritérií zjevených v kříži Jeho Syna. Služba Království znamená nesoustředit se na sebe samé, žít vyklonění k setkání – což je také cesta k nalezení toho, čím skutečně jsme, totiž hlasatelé Kristovy pravdy a Jeho milosrdenství, Pravdy a milosrdenství. Nikdy je neodděluje! „Láska v pravdě – připomíná papež Benedikt XVI. – je hlavní silou podporující pravý rozvoj každého člověka i celého lidstva (Caritas in veritate, 1).“

František zopakoval slovy svého předchůdce, že láska bez pravdy končí jako prázdná nádoba, kterou každý naplní podle libosti a křesťanství lásky bez pravdy může být snadno zaměňováno se zásobárnou dobrých úmyslů, sice užitečných pro společenské soužití, avšak marginálních. S tímto vědomím se mají biskupové zaměřit na výmluvnost činů:

„Jako pastýři žijte prostým životním stylem. Budte uměření, chudí a milosrdní, abyste mohli postupovat svižně a nekladli překážky mezi sebe a ostatní. Budte vnitřně svobodní, abyste mohli být lidem nablízku, být pozorní k jejich způsobu vyjadřování, přistupovat ke každému s láskou a doprovázet lidi v nocích jejich osamělosti, neklidů a selhání. Doprovázejte je, aby se jejich srdce zahřálo a oni tak byli schopni vydat se na cestu vedoucí ke smyslu, která vrací důstojnost, naději a plodnost života.“

Papež pak obrací pozornost biskupů k rodině, jako k místu, „kde je jejich přítomnost nejpotřebnější“. Zdůrazňuje, že právě rodina je nejvíce zasažena kulturou upřednostňující individuální práva a logikou provizoria. Nechte v této věci zaznít svůj hlas, vybízí papež. „Dosvědčujte její zásadní význam a krásu. Podporujte počatý život i život starců. Podporujte rodiče v nesnadné ale strhující cestě výchovy,“ apeluje papež František na biskupy. Připomíná rovněž drama nezaměstnaných a propouštěných a další naléhavé sociální záležitosti, jako je otázka migrantů a nové formy marginalizace.

„Jako Církev pomáhejme, aby se nepropadalo katastrofismu a rezignaci. Podporujme kreativní solidaritou úsilí těch, kteří mají za to, že spolu s prací přišli také o důstojnost.(...) Budte pozorní k obtížným situacím našich současníků.(...) Po novém humanismu volá společnost postrádající naději, otřesená v mnoha svých základních jistotách a ochuzovaná krizí, která není ani tak ekonomická jako

spíše kulturní, morální a duchovní krizí.“

- řekl mimo jiné papež František při včerejším zahájení plenárního zasedání Italské biskupské konference.

21.5.2014

Papež: V Božích očích je člověk tím nejkrásnějším a nejlepším z celého stvoření

Vatikán. Na 80 tisíc lidí se dnes sešlo na náměstí sv. Petra a ulici Via della Conciliazione, aby se účastnili pravidelné generální audience. Papež František pokračoval v cyklu katechezí o darech Ducha svatého a tentokrát se věnoval daru, který bývá označován jako poznání, vědění či umění. Svatý otec k tomu mimo jiné řekl:

„Dar vědění nás staví do hlubokého souladu se Stvořitelem a dává nám účast na jasnosti Jeho pohledu a Jeho soudu. Z tohoto hlediska dovedeme postřehnout v muži a ženě vrchol stvoření, dovršení plánu lásky, který je vtištěn do každého z nás a umožňuje nám rozpoznávat se jako bratři a sestry. To vše je důvodem klidu a pokoje, činí křesťana radostným svědkem Boha ve stopách svatého Františka z Assisi a mnoha svatých, kteří uměli chválit a opěvovat Jeho lásku v kontemplaci stvoření. Současně nám však dar vědění pomáhá neupadat do některých nepřiměřených či pomýlených postojů. Prvním z nich je riziko považovat se za vládce stvoření. Stvoření není náš majetek, kterého se můžeme zmocnit podle svého zalíbení, a tím méně vlastnictvím jen některých či málokterých. Stvoření je dar, podivuhodný dar, kterým nás obdařil Bůh, abychom jej opatrovali a užívali ku prospěchu všech, vždy s velkou úctou a vděčností. Druhým pomýleným postojem je pokušení zastavit se u stvoření jako by mohlo nabídnout odpověď na všechna naše očekávání. Darem vědění nám Duch pomáhá neupadnout do tohoto omylu.“

PLNÉ ZNĚNÍ papežovy katecheze je [ZDE](#)

Papeže Františka v závěru generální audience obrátil pozornost k několika aktuálním událostem:

„Myslím znovu na obyvatele Bosny a Hercegoviny a Srbska těžce zkoušené záplavami a povodněmi, které přinesly ztráty na lidských životech, bezpočet evakuovaných a nezměrné škody. Situace se bohužel ještě více zkomplikovala a proto vás vybízím, abyste se spolu se mnou spojili v modlitbě za oběti a všechny lidi zkoušené touto kalamitou. Kéž se těmto našim bratřím dostane solidarity a konkrétní pomoci mezinárodního společenství. Pomodleme se všichni za tyto obyvatele Zdravas Maria...“

Potom Svatý otec připomněl blížící se mariánský svátek, který je dnem modlitby za církve v Číně:

„Na 24. květen připadá liturgická připomínka Panny Marie Pomocnice křesťanů, vroucně uctívané ve svatyni Sheshan v Šanghaji. Žádám všechny věřící o modlitbu, aby pod ochranou Matky Pomocnice čínští katolíci nadále věřili, doufali a milovali a byli za každých okolností uprostřed svých spoluobčanů kvasem harmonického soužití.“

Nakonec papež František upozornil na nadcházející pouť do Svaté země:

Tuto sobotu se vydám na cestu do Svaté země, Ježíšovy země. Bude to cesta striktně náboženská. Prvním motivem je setkání s mým bratrem Bartolomějem I. u příležitosti 50. výročí setkání Pavla VI. a Athenagora I. Petr a Ondřej se tak setkají podruhé a to je krásné. Druhým motivem je modlitba za mír v oné zemi, která tolik trpí. Prosím vás o modlitbu za tuto cestu.“

21.5.2014

Papež: mezináboženský dialog je nezbytný, ale nerelativizuje naši víru

Vatikán. Mezináboženský dialog nemá vést k relativizaci křesťanské víry – píše papež František v poselství u příležitosti 50. výročí vatikánského úřadu, který má na starost rozvíjení kontaktů s jinými náboženstvími. Svatý otec připomíná, že úkol této Papežské rady byl už od jejího založení Pavlem VI. zřejmý. Rozvíjet mezináboženský dialog neznamena zříkat se hluboké touhy hlásat všem radost ze setkání s Kristem.

František připomíná, že k ustanovení Sekretariátu pro nekřesťany, který byl předchůdcem současné Papežské rady pro mezináboženský dialog, došlo v kontextu II. vatikánského koncilu, kdy se církev nechávala vést upřímnou touhou po setkání a dialogu s celým lidstvem. Svatý otec dodává, že stejně tak i dnes chce církev doprovázet každého člověka, po vzoru Krista doprovázejícího učedníky do Emmauz. Tato připravenost kráčet společně je ještě nezbytnější v dnešních časech poznamenaných vzdalováním se lidí různých národů a kultur. František ujišťuje, že se církev bude vždy angažovat v dialogu a usilovat o úzkou spolupráci se všemi, kdo sdílejí její vůli budovat přátelské vztahy.

rávy

22.5.2014

Papež František kázal o radosti

Vatikán. Radost je pečeť křesťana i v utrpení a soužení – konstatoval papež František v homilii při ranní eucharistii v kapli Domu sv. Marty. Zdůraznil přitom, že Duch svatý nás učí lásce a naplňuje radostí. Ježíš před svým nanebevstoupením mluvil o mnoha věcech, začínal papež, ale vždycky se to týkalo „třech klíčových slov: pokoje, lásky a radosti. O pokoji nám řekl, že nám jej nedává tak jako jej dává svět, ale navždy. O lásce řekl mnohokrát, že je přikázáním vůči Bohu a bližnímu a téměř z něj v 25. kapitole Matoušova evangelia učinil protokol, podle něhož budeme všichni souzeni. V dnešním evangeliu (Jan 15,9-11), pokračoval papež, říká Ježíš o lásce něco nového. Říká nejenom mějte se rádi, ale zůstaňte v mé lásce“.

„To je křesťanské povolání: zůstat v lásce Boží, to znamená dýchat a žít z onoho kyslíku, žít z onoho vzduchu. Zůstat v Boží lásce. Tím uzavírá hloubku promluvy o lásce a jde dál. Jaká je Jeho láska? »Jako Otec miloval mne, tak jsem já miloval vás.« (Jan15,9). Je to láska, která přichází od Otce. Vztah lásky mezi Jím a Otcem je vztahem lásky mezi Ním a námi. A po nás žádá, abychom zůstávali v této lásce, která přichází od Otce.“

„Pokoj nepřichází ze světa, ale dává jej Ježíš, pokračoval papež. Láska nepřichází ze světa, ale od Otce. Znamením zůstávání v Ježíšově lásce je zachovávání přikázání. Nestací jejich dodržování. Když zůstaváme v lásce – řekl František – přikázání přicházejí sama, z lásky. Láska nás přivádí k jejich uskutečňování nějak přirozeně. Kořen lásky vykvete v přikázáních, která jsou jakoby vlákna pojící Otce, Ježíše a nás. Papež se potom zaměřil na radost:

„Radost je jakýmsi znakem křesťana. Křesťan bez radosti buď není křesťan nebo je nemocen. Jiná možnost není. Jeho zdraví strádá. Křesťanské zdraví je radost. Jednou jsem řekl, že existují křesťané tvářící se jako feferonky v octu... Stále nosí takovou tvář! I duše je taková, to je ošklivé. To nejsou křesťané. Křesťan bez radosti není křesťan. Radost je pečeť křesťana. I v bolestech, souženích a pronásledováních.“

O prvních křesťanech se praví, pokračoval papež, že přistupovali k mučednictví jako ke svatbě. Radost křesťana střeží pokoj i lásku. Pokoj, láska a radost – tři klíčová slova, která nám zanechává Ježíš. A kdo působí tento pokoj, tuto lásku i radost? – ptal se papež a odpověděl: Duch svatý.

„Velký neznámý našeho života. Chce se mi zeptat se vás, ale neučiním tak, zeptat se: kdo z vás se modlí k Duchu svatému? Nezvedejte ruku... Je to velký neznámý, velký neznámý. On je darem, který nám dává pokoj, učí nás lásce a naplňuje radostí. Ve vstupní modlitbě jsme prosili Pána »upevňuj... cos nám daroval«. Prosili jsme o milost, aby v nás Pán opatroval Ducha svatého. Kéž nám daruje tuto milost: vždycky opatrovat Ducha svatého v nás, onoho Ducha, který nás učí mít rád, naplňuje nás radostí a vlévá nám pokoj.“